

Arrest

nr. 228 998 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 25 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 mei 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVRIENDT, die verschijnt voor verzoekster en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Nederlandse meerderjarige dochter, Mw. S.G.

Op 25 april 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.10.2018 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): M. B. Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]1973 Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] GEEL

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Nederlandse dochter, de genaamde S. G.

(RN: 89.08.08 716-96) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag. Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attesten OCMW Geel dd. 21.11.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 6.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 4.12.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene in de jaren 2016-2017 geen inkomen had.

- Verzendbewijzen van geld via Suri Change B.V. dd. 8.11.2017 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.04.2015, 27.08.2015, 14.09.2015 en 25.09.2015 voor een totaalbedrag van 770,00 euro. Echter, deze geldstortingen zijn niet recent genoeg en onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was in het land van herkomst van de referentiepersoon

- Lijst rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon voor de periode 15.01.2018 tot 28.12.2018, waarmee men vermoedelijk wenst aan te tonen dat de referentiepersoon maandelijks een bedrag overschreef aan betrokkene. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit een overschrijving is op eigen rekening. De referentiepersoon schreeft kennelijk bedragen over van haar Belgische rekening op naam van 'S. G.' op haar Nederlandse rekening op naam van 'G.'. De mededeling die erbij is opgenomen dient uiteraard beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Indien een referentiepersoon van een Belgische zichtrekening geld overmaakt op de eigen zichtrekening in Nederland kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit een objectief bewijsstuk is waaruit blijkt dat betrokkene financieel ondersteund werd door de referentiepersoon.

- Loonfiches en arbeidsovereenkomsten allerhande van de referentiepersoon

Gezien betrokkenes paspoort geen visum en/of inreisstempel blijkt te bevatten en betrokkene verklaarde uit Nederland te komen (zie daartoe de vermelding in het rr: Komende van Langshof, Nederland) is het niet duidelijk in hoeverre de voorgelegde documenten betreffende het onvermogen en het ten laste zijn van in het land van herkomst of origine relevant zijn. Het is immers de bedoeling dat betrokkene aantoonde onvermogen te zijn geweest en financieel/materieel ten laste te zijn van in het land van herkomst of origine. Indien mevrouw reeds einde 2015 naar Nederland is verhuisd, zijn de voorgelegde documenten niet relevant. Zij dient dan immers aan te tonen dat zij tijdens haar verblijf in Nederland onvermogen was en aangewezen was op de steun van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien. Voor zover mevrouw wel degelijk in 2018 pas naar Europa is gekomen en zij zich hier, in tegenstelling tot haar verklaringen, onmiddellijk bij haar dochter heeft gevestigd, mag verwacht worden dat ze recentere bewijzen van onvermogen uit Suriname weet voor te leggen en recentere bewijzen dat

ze in Suriname financieel/materieel werd ondersteund kan voorleggen. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Rechtspleging

Ter zitting verklaart de raadsman van verzoekster uitdrukkelijk dat hij afstand doet van zijn betoog aangaande artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zijnde een onderdeel van het tweede middel.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ze licht dit middel toe als volgt:

“Verwerende partij meent dat verzoekster nalaat aan te tonen dat zij voorafgaandelijk aan haar verblijfsaanvraag onvermogen was in Suriname. Evenwel legde verzoekster de volgende stukken voor ter staving van haar onvermogen:

- *Attest van de bevoegde Surinaamse overheid dd. 6.12.2018 dat verzoekster geen onroerend goed bezit in Suriname*

- *Attest van de Surinaamse fiscus dd. 4.12.2018 dat verzoekster in de jaren 2016 en 2017 geen enkele bron van inkomsten had. De verblijfsaanvraag werd ingediend op 26.10.2018. Het attest onvermogen inzake onroerend goed dateert van 6.12.2018.*

Het attest onvermogen inzake inkomsten betreft de jaren 2016 en 2017. Gelet op het feit dat het jaar 2018 nog niet verstreken was, had de Surinaamse fiscus geen attest onvermogen inzake het jaar 2018 voorhanden. Maar uit voormeld attest dat betrekking heeft op verzoeksters inkomenstensituatie van de jaren 2016 en 2017, mag redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoekster inderdaad onvermogen was (en ook nog steeds is) in haar land van herkomst.

Verzoekster meent dat verwerende partij onredelijk is daar waar zij stelt dat uit voormelde attesten niet afdoende afgeleid kan worden dat verzoekster onvermogen is in haar land van origine, zodat de bestreden beslissing op dit punt niet tegemoet komt aan het redelijkheidsbeginsel.

Om die redenen meent verzoekster dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

In het eerste middel acht verzoekster de beslissing kennelijk onredelijk, nu de gemachtigde stelt dat verzoekster nalaat aan te tonen dat zij voorafgaandelijk aan haar verblijfsaanvraag onvermogen was in Suriname. Nochtans heeft verzoekster een attest voorgelegd van de Surinaamse overheid van 6 december 2018 waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerend goed bezit in Suriname, evenals een attest van de Surinaamse fiscus van 4 december 2018 dat verzoekster in de jaren 2016 en 2017 geen enkele bron van inkomsten had. Verzoekster stipt aan dat de aanvraag werd ingediend op 26 oktober 2018 en het attest van onvermogen dateert van 6 december 2018. Wat betreft haar inkomsten, was verzoekster in de onmogelijkheid om een attest voor te leggen van 2018, aangezien het jaar nog niet verstreken was. Verzoekster meent dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat zij inderdaad onvermogen was en nog steeds is in het herkomstland. Verzoekster meent dan ook dat waar in de beslissing wordt gesteld dat uit de voormelde attesten niet afdoende kan afgeleid worden dat zij onvermogen is in haar herkomstland, de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Voor de interpretatie van de term “ten laste” kan dienstig worden verwezen naar de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, §§ 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) van het Hof van Justitie.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt, weliswaar wat betreft bloedverwanten in neergaande lijn, dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Daaruit volgt mutatis mutandis dat een bloedverwant in opgaande lijn slechts een verblijfsrecht erkend kan zien indien hij of zij materieel wordt ondersteund door de descendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat de ascendent niet in zijn of haar eigen basisbehoeften kan voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. Zoals verweerder in de nota stelt, moet bij de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto worden onderzocht of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid en dit reeds in “het land van herkomst” vooraleer verzoekster naar België kwam. Deze interpretatie sluit uit dat België als gastland tegelijk ook als herkomstland kan worden beschouwd. Er blijkt evenwel uit niets dat het “land van herkomst” in elke situatie gelijk moet worden gesteld aan het “land van nationaliteit”. In de zaak Rahman stelt het Hof van Justitie, meer bepaald in punt 31 met uitdrukkelijke verwijzing naar de punten 91, 92 en 98 van de conclusies van de advocaat-generaal dat *“het bedoelde “land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.”* In het uitdrukkelijk door het Hof van Justitie aangehaalde en onderschreven punt 91 van de conclusies van advocaat-generaal Bot stelde deze uitdrukkelijk dat met het “land van herkomst” zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij eind 2015 van Suriname naar Nederland is verhuisd en daar verschillende jaren heeft verbleven alvorens zich bij haar Nederlandse dochter in België te voegen. Zij haalt dit ook uitdrukkelijk zo aan in de feiten in het verzoekschrift. Bijgevolg is het

motief van de gemachtigde pertinent waar hij stelt dat *“Gezien betrokkenes paspoort geen visum en/of inreisstempel blijkt te bevatten en betrokkene verklaarde uit Nederland te komen (zie daartoe de vermelding in het rr: Komende van Langshof, Nederland) is het niet duidelijk in hoeverre de voorgelegde documenten betreffende het onvermogen en het ten laste zijn van in het land van herkomst of origine relevant zijn. Het is immers de bedoeling dat betrokkene aantoonde onvermogen te zijn geweest en financieel/materieel ten laste te zijn van in het land van herkomst of origine. Indien mevrouw reeds einde 2015 naar Nederland is verhuisd, zijn de voorgelegde documenten niet relevant. Zij dient dan immers aan te tonen dat zij tijdens haar verblijf in Nederland onvermogen was en aangewezen was op de steun van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien.”*

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoekster in het eerste middel steunt op het aantonen dat zij wel heeft aannemelijk gemaakt dat zij ten laste was van haar dochter in Suriname of dat het onredelijk is te stellen dat zij onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van oorsprong, nu zij daar blijkens het Surinaams attest van 6 december 2018 geen onroerend goed bezit en blijkens het Surinaams attest in de jaren 2016 en 2017 geen bron van inkomsten had. Echter, zoals supra gesteld, neemt de Raad aan dat het “land van herkomst” niet altijd moet geïnterpreteerd worden als het “land van nationaliteit” en dat indien men jaren heeft verbleven in een andere lidstaat voorafgaandelijk aan de aanvraag om gezinshereniging, die lidstaat ook onder de term “herkomstland” kan vallen. Bijgevolg kwam het verzoekster toe het voormelde motief niet ongemoeid te laten waarin de gemachtigde de vraag stelt naar de relevantie van de voorgelegde (Surinaamse) documenten en – nu verzoekster zelf verklaart reeds sedert 2015 naar Nederland te zijn gereisd met een Nederlands visum om vervolgens enkele jaren later vanuit Nederland naar België te reizen om haar Nederlandse dochter te vervoegen – om aan te tonen dat zij in Nederland ten laste was van haar Nederlandse dochter en daar afhankelijk was van haar materiële steun om in haar basisbehoeften te voorzien. De gemachtigde is verder ingegaan op de verzendbewijzen die werden voorgelegd van geldstortingen in 2015 en op de lijst rekeninguittreksels van KBC voor de periode in 2018, maar verzoekster is in het geheel niet ingegaan op al deze motieven. Bijgevolg stelt de Raad vast dat -daargelaten de vraag of de gemachtigde op redelijke wijze kon vaststellen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was/is in Suriname-, verzoekster geen verweer heeft geleverd ten aanzien van de voormelde motieven die de bestreden beslissing kunnen dragen, zodat het eerste middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, eventueel in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM en met de zorgvuldigheidsplicht.

Ze licht haar tweede middel toe als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien nergens dat rekening werd gehouden met verzoeksters privé- en gezinsleven.

Evenwel schrijft art. 43 § 2 voor dat verwerende partij, ingeval zij een weigeringsbeslissing neemt, onder meer rekening dient te houden met de gezinssituatie en de sociale en culturele integratie van de betrokkene en de mate waarin de betrokkene nog bindingen heeft met zijn/haar land van oorsprong.

Uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij op enerlei wijze motiveert omtrent het feit dat verzoeksters minderjarige kleinkinderen school lopen in België en dat zij er zorg voor draagt wanneer hun moeder (verzoeksters dochter, tevens de referentiepersoon) uit werken is en dat verzoeksters dochter (referentiepersoon) samen met verzoekster woont te Geel (België).

Verzoekster meent dat dit klemmt met haar privé- en gezinsleven.

Verzoeker meent dat huidige bestreden beslissing niet verstaanbaar is met art. 8 EVRM, art. 43 §2 Vw., en/of met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en verzoekt in die optiek om een vernietiging van de bestreden beslissing.”

Zoals supra reeds vastgesteld, deed de raadsman van verzoekster ter zitting afstand van het onderdeel van het middel gestoeld op artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat geen rekening is gehouden met haar privé- en gezinsleven. Ze stelt dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd omtrent het feit dat haar kleinkinderen school lopen in België en dat zij er zorg voor draagt wanneer hun moeder of de referentiepersoon uit werken is en dat zij samenwoont met haar dochter. Dit klemmt met haar gezins- en privéleven, zodat volgens verzoekster de beslissing niet verstaanbaar is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Vooreerst merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, zodat de bestreden beslissing niet met zich meebrengt dat verzoekster van haar dochter en kleinkinderen wordt gescheiden. De waarborgen vervat in artikel 8 van het EVRM kunnen evenwel in bepaalde gevallen ook positieve verplichtingen met zich meebrengen, zoals het toekennen van een verblijfsmachtiging of recht (EHRM 16 juni 2005, Sisojeva e.a. t. Letland, nr. 60654/00, § 104). Dienaangaande moet echter worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een in België gevestigd familielid slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat verzoekster niet met succes de motieven heeft betwist dat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon in het "herkomstland". Bijgevolg wordt wat betreft

de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Verder gaat verzoekster er ook aan voorbij dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met het feit dat zij op hetzelfde adres woont als haar dochter en hier wel uitdrukkelijk heeft over gemotiveerd. De gemachtigde stelt immers dat het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn moet op actieve wijze worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid.

De Raad wijst er nochtans op dat deze motieven pertinent zijn, ook in het licht van artikel 8 van het EVRM nu volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens pas een beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders een meerderjarige kinderen wordt aangenomen als er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aannemelijk gemaakt (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Waar verzoekster wijst op het feit dat zij zorgt voor de kleinkinderen, terwijl haar dochter werkt en de gemachtigde hier niet over heeft gemotiveerd, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat aan de gemachtigde deze informatie werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de gemachtigde ook niet kwalijk kan genomen worden dat hieromtrent niet is gemotiveerd.

De Raad kan geen onzorgvuldigheid vaststellen, noch dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Er is bijgevolg geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES